

Derde zondag van Pasen , 10 April, 2016

De erfenis van Pasen.

Inleiding.

In het paasverhaal van deze zondag verschijnt Jezus bij het meer van Tiberias, het werkerrein van de zeven vissers. Hij betreedt hun wereld. Ze hebben de hele nacht gewerkt, maar niets gevangen. En wat gebeurt er? Een vreemdeling - denken ze - spreekt hen toe van de wal om het over een andere boeg te gooien. En dan voltrekt zich het wonder, de vangst is groot.

Preek:

Onlangs las ik een stukje dat me boeide. Luister, het ging zo: “Toen mijn oma gestorven was en ik kort daarna op bezoek ging bij mijn zus, viel mij ineens op hoezeer mijn zus op mijn oma was gaan lijken. Zij had een veel intiemere band gehad met haar dan ik. Ze liep net als oma, een beetje moeizaam en tastend, ze praatte net als oma, ze gebruikte dezelfde woorden met dezelfde intonatie. Het was net of de geest van onze gestorven oma voor een deel in mijn zus was gevaren. Het was net of eigenschappen door de dood van de vorige bezitster, mijn oma, waren losgeraakt en weer beschikbaar waren gekomen voor mijn zus. Ik heb sterk de indruk dat mensen niet alleen maar geld en goed erven van een geliefde overledene, maar ook brokjes geest, gevoel en karakter. Dat ze na de dood van een geliefde meer op die persoon lijken dan ervoor. Dat dát wat je beminde in de ander, vanzelf naar je toekomt, zodra het is vrijgekomen door de dood.”

Dit stukje spreekt me erg aan, omdat het me helpt om het Paasgebeuren helder te krijgen: oma mag dan niet meer lijfelijk aanwezig zijn, toch leeft zij. Zo geloven wij dat de echte liefde van Christus, de grootste erflater die er ooit geweest is, niet weg is, maar doorgaat in mensen. Wij hebben ons in de lijdensweek intensief bezig gehouden met wat er met Jezus gebeurd is: lijden, dood en dan het ongelooflijke, nieuwe leven op paasmorgen.

Wat ons te doen staat in de tijd na Hem is: Hem levend houden, zijn wat Hij geweest is, voortdoen wat Hij gedaan heeft. Het leven van die levende Jezus moet zich vermenigvuldigen in ons; onze gemeenschap moet nu zijn levenswerk van liefde en inzet voor kleine mensen overnemen en voortzetten. En als dit tegenstand oproept en ons lijden bezorgt - zoals dat bij de apostelen gebeurde (hoorden we in

de eerste lezing, ze werden gezeseld) - het zij zo. Het is de prijs, die je betaalt als je zijn boodschap uitdraagt en - zoals Hij - kleine mensen centraal stelt.

Opstanding is een dóórlappend proces, door ons dag-en-dagelijks leven heen, van telkens weer kiezen voor het leven, van telkens weer opstaan ten leven. Het is niet juist om de opstanding te verschuiven naar de grens van ons aardse leven, om alleen maar te denken over opstanding straks na onze dood. Opstanding moet nú gebeuren tijdens ons aardse leven, overal waar we dodelijke situaties tegenkomen in welke vorm dan ook. We worden elke dag, elk moment van de dag, in ons gewone doen en laten, soms heel onverwacht, geconfronteerd met de keuze om in te gaan op wat Hij van ons vraagt. Petrus, die in zijn relatie met Hem verschillende keren in de fout was gegaan, kreeg vandaag driemaal de vraag voorgelegd: stel je mij van nu af aan boven alles, ook al zal je leven ermee gemoeid zijn?

Wij geloven, dat een leven als dat van Hem onverwoestbaar is en over de dood heen blijft bestaan; dat iemand, die geleefd heeft als Hij, die kleine mensen die in deze wereld niet meetellen, centraal stelde, dat zo iemand niet dood kan, maar blijft leven. Hij is niet meer lijfelijk aanwezig, dat is waar, maar toch leeft Hij. Want er is méér in Hem, dat toch aanwezig is voor wie wil zien: namelijk de kracht van zijn liefde, van zijn keuze voor kleine mensen, van zijn geest.

Die geestkracht zien wij bij de eerste christenen die Hem levend houden, door te leven met dezelfde liefde en inzet voor elkaar als Hij. Zo'n eenheid onder mensen is alleen maar mogelijk als wij in onze geloofsbeleving niet gaan zweven. Als wij in onze geloofsbeleving bij de aardse werkelijkheid blijven, bij het lijden van mensen, en ons daardoor laten raken. Zo'n eenheid en gemeenschappelijkheid onder mensen zijn alleen maar mogelijk, als wij de verrezen Heer niet losmaken van de werkelijkheid van de lijdende mensen vandaag.

Geloven in de verrezen Heer betekent daarom: zowel geloven dat de weg, die Jezus gegaan is, van daadwerkelijke liefde tot het uiterste, een zinvolle weg is, maar ook bereid zijn zelf die weg te gaan. Geloven in de verrezen Heer, betekent geloven, dat de zaak waaraan Hij gestorven is, waaraan velen na Hem gestorven zijn - namelijk: kleine mensen belangrijk maken - dat die zaak móet doorgaan en ook doorgáát al is Hij dood.

Overal waar zijn geestkracht aanwezig is in mensen, is Hij even werkelijk aanwezig als toen Hij lijfelijk op deze aarde rondliep. Waar het nu op aankomt, anno 2016, is: of wij geraakt en bezielde worden door zijn geestkracht, niet als een vaag en verheven gevoel, maar als een werkelijke bereidheid om in zijn voetspoor

te gaan. Waar dat gebeurt onder ons vandaag, daar is Hij levend in ons midden.
Moge het zó zijn , dat we zó zijn aanwezigheid onder ons, in ons, ervaren.